

Van de voorzitter...

Gerrit van der Meer

Het nieuws volgen is een deprimerende bezigheid, al maanden of zelfs al jarenlang. De brute invasie van Oekraïne door Rusland is daarbij een afschuwelijk dieptepunt. Tegelijkertijd laten we met de – nu wél gastvrije – opvang van vluchtelingen uit Oekraïne zien hoe het ook kan. De regering kwam meteen in actie, veiligheidsregio's en gemeenten deden direct mee en veel mensen gaven zelfs aan dat de Oekraïners wel bij hen thuis mochten komen. Dat laatste hebben we volgens mij nog nooit meegemaakt. Wel beschouwd staat er in de eerste alinea een behoorlijk cynische constatering. Al decennialang bouwt Nederland aan een beschamende reputatie als het gaat om de opvang van vluchtelingen uit oorlogsgebieden. Ze zitten veel te lang in de AZC 's, de procedures zijn schrijnend lang en moeizaam, de huisvesting van statushouders is op zijn zachtst gezegd problematisch en een baan is voor hen bijna niet te bereiken.

Ik ben bang dat het verschil zit in de achtergrond van de vluchtelingen en zelfs in het uiterlijk. De mensen uit Oekraïne zijn Europeanen, zijn voor het grootste deel christenen en de oorlog waar ze uit gevlucht zijn is voor ons angstig dichtbij. Mensen uit bijvoorbeeld Syrië of Afghanistan zijn 'niet westers' (wat een rot term is dat eigenlijk), voor een groot deel Islamitisch en zelfs als ze een evidente band met Nederland hebben, zoals de Afghanen die voor de Nederlandse krijgsmacht of ambassade hebben gewerkt, komen ze uit een conflict dat voor ons erg ver weg is. Kennelijk maken die achtergrond en afstand een wezenlijk verschil in hoe wij als samenleving omgaan met mensen die hier een veilig heenkomen zoeken. Daar past maar één term bij: discriminatie. En ja, dat is beschamend. Als ik politici hoor zeggen, dat ze altijd al gezegd hebben dat opvang in de regio het beste is en dat wij met de oorlog in Oekraïne nu de regio zijn, heb ik ernstig last van plaatsvervangende schaamte.

Dat we als samenleving zo in staat zijn om mensen met ronduit traumatiserende ervaringen een veilige plek te geven, is mooi. De felheid waarmee we de oorlogsmisdaden van het Rusland van Poetin veroordelen is volkomen terecht. Als we nou ook nog met elkaar afspreken, dat we het altijd zo gaan doen, ongeacht waar de vluchtelingen vandaan komen, dan hebben we echt iets gedaan waar we trots op kunnen zijn.

Vanuit de fractie

Paul Witteman

1231 inwoners van Teylingen hebben op ons gestemd. Een klein beetje meer dan 4 jaar geleden. Een mooi resultaat ook gezien het feit dat Progressief Teylingen ook een zetel heeft gekregen. Na de verkiezing is het altijd weer een beetje bijkomen. Nu krijgen we daar niet zoveel tijd voor. De eerste commissievergaderingen zijn alweer geweest. Gelukkig kunnen Sandra en ik weer rekenen op veel (steun)fractieleden. Thomas Becker is als burgerlid begonnen, Remco Huisman is weer fractieondersteuner en Jan Kuipers, Bart de Jong, Goukje Siebers, Mike Mark en Karel Vonders pakken als steunfractie ook onderwerpen op.

Komende vier jaar willen we, naast de onderwerpen van de raads- en commissieagenda, meer eigen initiatieven op de agenda gaan zetten. Ook denken we na hoe we de inwoners en organisatie meer kunnen betrekken bij de initiatieven.

Nieuwsgierig? Kom er gerust bij zitten. De eerstvolgende keer is 16 mei a.s. in het bestuurscentrum in Voorhout (kamer 117).

Raadsakkoord, een zorg of een zegen?

Paul Witteman

Al voor de afgelopen verkiezingen hadden de politieke partijen in Teylingen afgesproken om na de verkiezingen te onderzoeken of een raadsakkoord haalbaar is. Een raadsakkoord staat hierbij voor een andere manier van samenwerken. Niet meer vanaf het begin van de raadsperiode in het eigen coalitie of oppositie schuttersputje.

Afgelopen raadsperiode was het veel oppositie tegen coalitie waardoor goede initiatieven van de oppositie of coalitie soms werden geblokkeerd; of niet altijd op brede steun kon rekenen terwijl het goede voorstellen of initiatieven waren. Dit willen we, als raad, in de toekomst voorkomen door een raadsakkoord waarin we afspreken waar we het over eens zijn en waarover niet. En hoe we met elkaar omgaan.

Waar zijn we het over eens?

Als lokale partijen zijn we het over een heleboel zaken met elkaar eens. Door dit vooraf te benoemen en op te schrijven in een raadsakkoord hoeven we hier niet heel lang bij stil te staan. Wel is het belangrijk dit duidelijk op te schrijven. Bijvoorbeeld door de dingen waarover we het eens zijn helder en liefst meetbaar te benoemen. We willen allemaal meer woningen voor jongeren. Laten we dan ook vooraf afspreken hoeveel dit er moeten zijn in aantallen of percentage van het totaal. In de verkennersronde van afgelopen weken is hiermee een goede start gemaakt. Komende ronde gaan we samen de verschillende onderwerpen helderder en meetbaar uitwerken.

Waar zijn we het niet over eens?

Er blijven ook zaken over waar we het raadsbreed niet met elkaar over eens zijn. Over deze zaken kunnen we met elkaar als raadsleden in gesprek gaan. Ook gaan we daarover in gesprek met onze inwoners, met organisaties en met experts buiten onze gemeenschap. Hierover debatteren we in de commissies en raadsvergadering verder en zal een democratische keuze worden gemaakt. Een

overzichtelijk proces waarbij we iedereen intensief betrekken en de politieke partijen duidelijk kunnen maken waar ze voor staan.

Wat is de rol van het college?

Over de zaken waar we het met elkaar eens zijn, gaat het college een uitvoeringsprogramma opstellen. Hierin wordt beschreven hoe we de gestelde doelen gaan behalen. Voor de zaken waar we het niet over eens zijn zal de raad en college tot elkaar moeten komen. Dit vraagt om een college dat zich open opstelt, luistert naar de raad en met goed onderbouwde voorstellen komt die op een meerderheid kan rekenen. Deze meerderheden kunnen steeds verschillende combinaties van partijen zijn.

Hoe wordt het college samengesteld?

Bij een raadsakkoord kan dit op verschillende manieren. Via het klassieke formatieproces wordt door de politieke partijen een college samengesteld welke een meerderheid van de raad vertegenwoordigen. De wethouders horen bij een politieke partij. Een andere keuze kan zijn, een keuze te maken waarbij de partijpolitieke achtergrond geen rol speelt. De keuze wordt gemaakt op basis van de gevraagde en de aangeboden expertise en vaardigheden.

Hoe gaan we als raadsleden met elkaar om?

Naast het bepalen waarover we het inhoudelijk met elkaar eens en niet eens zijn, spreken we bij een raadsakkoord ook af hoe we met elkaar om gaan over zaken die we niet vooraf kunnen overzien en over onderwerpen die nu niet spelen maar misschien over twee jaar wel. Of, bij voorbeeld, wat doen we als een wethouder weggaat. Voor Teylingen is dit een nieuwe manier van werken en omgaan met elkaar. Niet alles zal gelijk goed gaan. Hier moeten we actief mee bezig zijn, elkaar regelmatig in de ogen kijken en eerlijk tegen elkaar zeggen als iets niet goed gaat.

Door een roze bril kijkend zie ik veel mooie dingen. Meer initiatieven vanuit de verschillende partijen en samenleving die, in samenwerking met het ambtelijke apparaat en college, kunnen worden uitgewerkt. Door een zwarte bril kijkend zie ik ook risico's, zowel op het aspect cultuur als op inhoudelijke aspecten. We starten met een cultuurverandering; we moeten elkaar vertrouwen en successen gunnen. Dit is nu niet altijd het geval. Inhoudelijk moeten alle onderwerpen wel allemaal uitvoerbaar zijn, zowel financieel als qua capaciteit moet het passen binnen de beschikbare middelen. Een mooie uitdaging.

Een persoonlijke notitie

Remco Huisman

Toename van armoede.

Vorig jaar zagen we de uitgaven aan oorlogsmateriaal verder toenemen. Tot wel een bedrag van 2,11 biljoen dollar. Kenners van het Military Industrial Complex vreesden al voor gewapende conflicten of zelfs voor oorlog. Hun vrees is al vorig jaar en dit jaar bewaarheid geworden. Zowel in Afrika, Azië als Europa. Je kon het via de wapentransportstromen voorspellen. De aandacht van de wereld op economische welvaart waren de mondiale oogkleppen. Een gevolg daarvan ervaren we nu ook in Europa. In eerste instantie van de vluchtelingen, daarna de gevolgen voor de economie en de algemene menselijke waarden. Het laatste blijkt in Europa uit een soort gevoel van diepgewortelde verschil in het soort vluchteling. Te beginnen in het Europese Parlement en de Europese Commissie. Ook in de lokale opvang van de vluchteling. Als sociaaldemocraat kijk je met walging naar zo'n beeld. Nederland loopt beslist niet achter bij Europa. Treffend is het woordgebruik in de Nederlandse regelgeving. Bij de ene groep spreken we van asielaanvragers, statushouders en vluchteling, en bij een andere groep van ontheemden.

In Nederland waren de grenzen van de neoliberale economie niet alleen aanwezig bij de crises in de zorg, onderwijs, veiligheid en defensie. Maar ook in de wereldwijde vervuiling van de aarde en energiegebruik. Onze woningnood wijst ook in die richting. Met de wapentransporten naar een oorlog in Europa is het Military Industrial Complex weer zichtbaar in ons land. Deze oorlog zal gevolgen hebben voor de prijsontwikkeling. Het verder aanwakkeren van de inflatie en van de al onbetaalbare energieprijzen zullen de economische gevolgen zijn. Ondanks de compensatie zal de uitwerking in een toenemende groep huishoudens diep gevoeld worden. Vermeerderd met de oplopende werkloosheid als gevolg van de toenemende faillissementen en de daaropvolgende economische recessie zullen ook in onze gemeente armoede veroorzaken. Premier Rutte zei het al: Nederland zal verarmen. Het kabinetsakkoord wordt in het licht van de actuele situatie opengebroken. Waar de rekening het zwaarst zal vallen is nu nog onbekend. Naar verwachting zal het aantal kinderen dat in onze gemeente in armoede opgroeien meer dan 1 op de 9 kinderen zijn. Dus zo'n 850 kinderen minstens. Voor de PvdA/Teylingen is dat onbestaanbaar. De komende 4 jaar in de raad zal deze verwachting veel inzet van onze raadsleden vergen.